ePublishing

ΕΘΝΙΚΟ ΚΕΝΤΡΟ ΤΕΚΜΗΡΙΩΣΗΣ
NATIONAL DOCUMENTATION CENTRE

The Greek Review of Social Research

Vol 21 (1974)

21-22

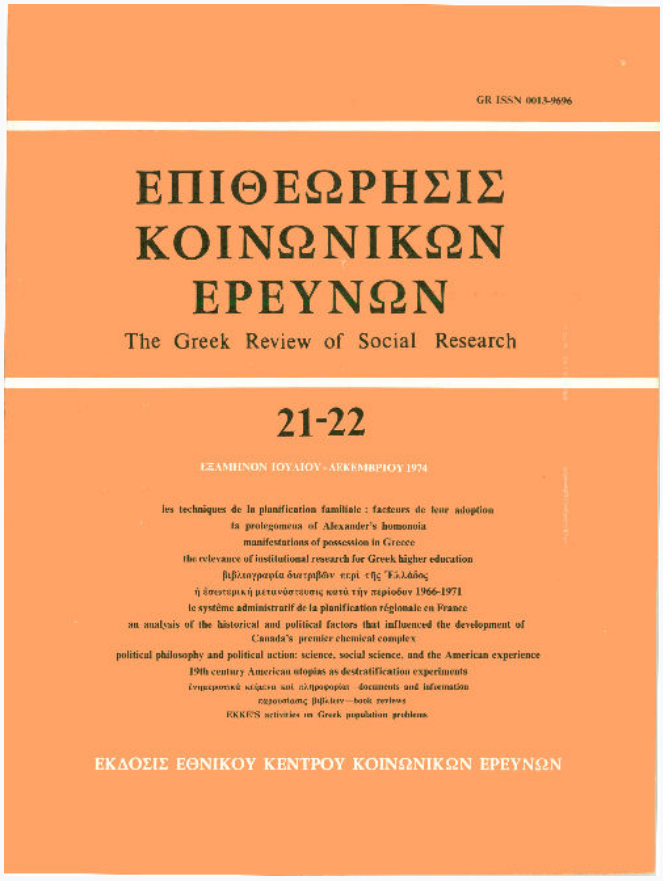

Η πρόληψη της εγκληματικότητας και η τηλεόρασις: Η απόψη του Lie. Desiderio Graue

Ν.Δ. Λοΐζος

doi: 10.12681/grsr.235

Copyright © 1974, Ν.Δ. Λοΐζος

This work is licensed under a Creative Commons Attribution-NonCommercial 4.0.

To cite this article:

Λοΐζος Ν. (1974). Η πρόληψη της εγκληματικότητας και η τηλεόρασις: Η απόψη του Lie. Desiderio Graue. *The Greek Review of Social Research*, *21*, 296. https://doi.org/10.12681/grsr.235

https://epublishing.ekt.gr | **e-Publisher:** EKT | **Downloaded at:** 12/10/2024 12:05:54

tion of Asia Minor has a twofold interest. Specifically it represents the last in a long series of religio-linguistic changes to which Anatolia had been subjected over the centuries. Broadly considered, the Islamization and Turkification of the Anatolians in the later Middle Ages, along with the Christianization and Hispanization of Iberia, constitute one of the last chapters in the history of cultural change in the Mediterranean basin. Since antiquity the inhabitants of the Mediterranean world had been subject to a remarkable variety of transforming cultural forces: Hellenization, Romanization, Arabization, Christianization, and Islamization. To these were now added Turkification» (p. 1). Certainly Professor Vryonis's book now becomes a vital source for the last named process in particular, and no student of Anatolian Hellenism or Turkology can afford to be without it under any circumstances.

JOHN E. REXINE, Ph. D.
Colgate University

*

Ἡ πρόληψις τῆς ἐγκληματικότητος καὶ ἡ τηλεόρασις

Ἡ ἄποψις τοῦ Lic. Desiderio Graue

Εἰς τὰ πλαίσια τοῦ Τετάρτου Ἐθνικοῦ Σωφρονιστικοῦ Συνεδρίου, τὸ ὁποῖον ἔλαβε χώραν εἰς Μεξικὸν (23-25 Νοεμβρίου 1972) ἀντιμετωπίσθη καὶ τὸ πρόβλημα τῆς ἐπιδράσεως τὴν ὁποίαν ἀσκεῖ ἡ τηλεόρασις εἰς τὴν ἐγκληματικότητα. Συγκεκριμένως, ὁ Lic. Desiderio Graue, ἐκ τῆς Μεξικανικῆς Ἀκαδημίας τῶν Ποινικῶν Ἐπιστημῶν, ἐξήτασε διεξοδικῶς τὸ θέμα. Τὰ συμπεράσματα δὲ καὶ αἱ προτάσεις του δημοσιεύονται εἰς τὸ *Revista Michoacana de derecho penal* (No. 15, Ἰανουάριος-Ἰούνιος 1973, σελ. 166-177).

Ὁ συγγραφεὺς διὰ τῆς ἐρεύνης του ἀπέδειξεν ὅτι ἡ τηλεόρασις ἀσκεῖ κοινωνικὴν κυρίως ἐπίδρασιν, τόσον εἰς μεμονωμένα ἄτομα, ὅσον καὶ εἰς κοινωνικὰς ὁμάδας. Εἰς δὲ τὰς ἐπικρίσεις τῶν ἐχθρῶν τῆς τηλεοράσεως, ὁ συγγραφεὺς ἀντέταξεν ὅτι ἡ τηλεόρασις, ἐὰν ἐπέμενεν εἰς τὴν πληρεστέραν ὀργάνωσιν καὶ εἰς τὴν περισσότερον ἐπιμελημένην παρουσίασιν τῶν προγραμμάτων της, θὰ ἠδύνατο νὰ καταστῇ ἓν χρήσιμον μέσον διὰ τὴν μετάδοσιν τῶν πολιτιστικῶν καὶ τῶν παραδοσιακῶν ἀξιῶν.

Ἐπὶ πλέον, ὁ συγγραφεὺς προτείνει τὸν λεπτομερῆ ἔλεγχον τῶν «μηνυμάτων» τὰ ὁποῖα μεταδίδονται μέσῳ τῆς τηλεοράσεως, πρὸς ἀποφυγὴν ἐπιβλαβῶν ἐπιδράσεων. Κατὰ τὸν Desiderio Graue, οἱ ὑπεύθυνοι τῶν προγραμμάτων τῆς τηλεοράσεως πρέπει νὰ συμβουλεύωνται ἐξέχοντας ἐπιστήμονας—καὶ δὴ ἐγκληματολόγους—προκειμένου νὰ προβάλλουν ἐκπομπὰς αἱ ὁποῖαι θὰ ἀπέβλεπον εἰς τὴν πρόληψιν τῆς ἐγκληματικότητος.

Ὁ Lic. Desiderio Graue ὑπογραμμίζει ἐπιπροσθέτως τὸ γεγονὸς ὅτι ἡ τηλεόρασις δύναται γενικώτερον νὰ συντελέσῃ εἰς τὴν ἄνοδον τοῦ πολιτιστικοῦ ἐπιπέδου τῆς κοινωνίας—καὶ δὴ τῆς μεξικανικῆς τοιαύτης—διὰ τοῦ σεβασμοῦ τῶν παραδοσιακῶν ἀξιῶν καὶ τῆς ἐθνικῆς ἰδιοσυστασίας τοῦ μεξικανικοῦ λαοῦ.

Ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὴν πλειονότητα τῶν ἐγκληματολόγων οἱ ὁποῖοι παραδέχονται τὴν βλαβερὰν ἐπίδρασιν τῆς τηλεοράσεως—ἰδιαιτέρως ἐπὶ τῶν νέων—ὁ Lic. Desiderio Graue πιστεύει ὅτι ἡ τηλεόρασις δύναται νὰ χρησιμεύσῃ ὡς μέσον προλήψεως τῆς ροπῆς πρὸς τὴν ἐγκληματικότητα, καὶ προτείνει τὴν διεπιστημονικὴν σύνθεσιν τῶν συμβουλίων τῶν ὑπευθύνων τῆς τηλεοράσεως καὶ τὴν συμμετοχὴν εἰς αὐτὰ τῶν ἐκπροσώπων τῆς ποινικῆς ἐπιστήμης, δεδομένου ὅτι αἱ ἐπικρίσεις ἐναντίον τῆς τηλεοράσεως προέρχονται κυρίως ἐκ τῶν ποινικολόγων καὶ ἀναφέρονται εἰς τὸν ρόλον της ὡς γενεσιουργοῦ αἰτίας τῆς βίας καὶ τῆς ἐγκληματικότητος. Τέλος, ὁ Μεξικανὸς ποινικολόγος προχωρεῖ πέραν τῆς ἐλπίδος ὅτι ἡ τηλεόρασις δύναται νὰ ἀναχαιτίσῃ τὴν ροπὴν πρὸς τὴν βίαν καὶ τὴν ἐγκληματικότητα, ὑποστηρίζων ὅτι αὕτη δύναται, ὑπὸ ὡρισμένας βεβαίως προϋποθέσεις, νὰ συντελέσῃ ἀποτελεσματικῶς εἰς τὴν βελτίωσιν τοῦ πολιτιστικοῦ ἐπιπέδου μιᾶς κοινωνίας.

Τὰ ἀνωτέρω συμπεράσματα συμπίπτουν ἐν πολλοῖς μὲ ἐκεῖνα τῶν περισσοτέρων μελετητῶν καὶ ἐρευνητῶν τῆς τηλεοράσεως, οἱ ὁποῖοι πιστεύουν ὅτι ἡ τηλεόρασις εἶναι ἓν ὑψίστης σημασίας μέσον μαζικῆς ἐπικοινωνίας εἰς χεῖρας τῆς πολιτείας καὶ τῆς κοινωνίας, ὅπλον πανίσχυρον διὰ τὸν πολύμορφον ἀγῶνα καταπολεμήσεως τῆς βίας καὶ τῆς ἐγκληματικότητος.

Ν. Δ. ΛΟΪΖΟΣ
Maîtrise de Sociologie
Ἐπιστημονικὸς Συνεργάτης ΕΚΚΕ

*

Ἀπάντησις εἰς κριτικὴν

Κατ' ἀρχὴν θὰ ἤθελα νὰ εὐχαριστήσω τὸν καθηγητὴ Κιτσίκη γιὰ τὰ εὐνοϊκά του σχόλια σχετικὰ μὲ τὸ συνοπτικὸ μελέτημά μου μὲ τίτλο «Ἐξωτερικὴ Πολιτικὴ καὶ Ἐθνικισμὸς στὴν Τουρκία: Σύντομη Ἱστορικὴ Ἀνασκόπηση», ποὺ δημοσιεύθηκε στὸ προηγούμενο τεῦχος τῆς «Ἐπιθεωρήσεως». Ὅσον ἀφορᾶ τὰ σημεῖα γιὰ τὰ ὁποῖα ἔχει ἐπιφυλάξεις, θὰ ἤθελα νὰ παρατηρήσω τὰ ἑξῆς:

α) Συμμερίζομαι τὴν ἄποψή του ὅτι σὲ μιὰ μελέτη τοῦ τουρκικοῦ ἐθνικισμοῦ θὰ ἔπρεπε νὰ εἶχε γίνει ἀναδρομὴ στὴν περίοδο 1912-1913, καθὼς ἐπίσης καὶ στὸ ἔργο τοῦ Ziya Gokalp. Θὰ ἔλεγα ὅμως ὅτι οὔτε κι αὐτὸ θὰ ἦταν ἀρκετό. Μιὰ εἰς βάθος ἀνάλυση τοῦ τουρκικοῦ ἐθνικισμοῦ θὰ ἔπρεπε νὰ προχωρήσῃ πολὺ περισσότερο καὶ νὰ συμπεριλάβῃ τὸν 19ον αἰῶνα, μέχρι τὴν περίοδο τῆς γαλλικῆς ἐπαναστάσεως. Μιὰ τέτοια ὅμως εὐρύτερη ἀνασκόπηση θὰ ὑπερέβαινε τὰ πλαίσια ποὺ καθωρίστηκαν σαφῶς στὴν εἰσαγωγὴ τοῦ μελετήματος, ὡς ἑξῆς: «Σὲ ὅ,τι ἀκολουθεῖ θὰ προσπαθήσουμε νὰ παρουσιάσουμε μερικὲς βασικὲς ἰδέες ποὺ ἐνδυνάμωσαν τὸν τουρκικὸ ἐθνικισμὸ ἀπὸ τὸν Β' Παγκόσμιο Πόλεμο κι ἔπειτα».

β) Σχετικὰ μὲ τὴν παρατήρηση τοῦ κ. Κιτσίκη ὅτι «τὰ φασιστικὰ κινήματα τῆς περιόδου 1941-1944 δὲν εἶναι ἀντιπροσωπευτικὰ τοῦ τουρκικοῦ ἐθνικισμοῦ» καὶ ὅτι «πρόκειται ἁπλῶς περὶ ὑπερβολῶν ὡρισμένων ἐξτρεμιστῶν», θὰ ἤθελα νὰ τὸν ἐρωτήσω ἂν ὁ ἴδιος ἔχῃ ὑπ' ὄψη του ἄλλα ἐθνικιστικὰ κινήματα ποὺ νὰ εἶχαν χαρακτῆρα δημοκρατικὸ καὶ φιλελεύθερο καὶ νὰ ἐπηρέασαν τὴν ἐξωτερικὴ πολιτικὴ τῆς Τουρκίας κατὰ τὴν περίοδο μεταξὺ 1941 καὶ 1944, γιατὶ προσωπικῶς τουλάχιστον δὲν γνωρίζω. Ἀντίθετα, δυτικὲς καὶ τουρκικὲς πηγὲς ἀπὸ τὶς ὁποῖες ἀντλοῦμε τὶς πληροφορίες μας, ἡ μιὰ μετὰ τὴν ἄλλη κατὰ τρόπο κατηγορηματικὸ χαρακτηρίζουν τὰ ἰδεολογικὰ καὶ ἐθνικιστικὰ κινήματα, ποὺ ἐδέσποζαν τῆς τουρκικῆς πολιτικῆς σκηνῆς αὐτῆς τῆς περιόδου, σὰν κινήματα φασιστικοῦ καὶ ναζιστικοῦ τύπου (Heyd, Bisbel, Holster, Karpat κλπ.). Δὲν μποροῦσε ἐξ ἄλλου νὰ ἦταν διαφορετικὰ γιατὶ ἐκείνη ἀκριβῶς τὴν ἐποχὴ ἡ τουρκικὴ κοινὴ γνώμη καὶ ἡ τουρκικὴ Κυβέρνηση ἐπίστευαν πὼς μιὰ νίκη τῆς ναζιστικῆς Γερμανίας εἰς βάρος τῆς Ρωσίας θὰ εἶχε ὡς ἀποτέλεσμα τὴν προσάρτηση στὴν Τουρκία τῶν τεραστίων ἐκτάσεων τοῦ Ἀζερμπαϊτζὰν καὶ τοῦ Τουρκεστάν, μὲ πληθυσμὸ πολλῶν ἑκατομμυρίων, ποὺ ἀνέκαθεν ἐθεωρεῖτο ὅτι ἀνῆκαν στὴν τουρκικὴ φυλή. Ἦταν ἡ ἐποχὴ ποὺ κάθε δημοκρατικὴ φωνὴ ἡ ὁποία τολμοῦσε νὰ ἐπικρίνῃ τὴ φιλογερμανικὴ πολιτικὴ τῆς κυβερνήσεως ἐτίθετο σιωπηρῶς ἐκτὸς νόμου. Μόνον ὅταν ἡ πλάστιγγα ἔγειρε σὲ βάρος τῆς Γερμανίας καὶ ὑπὲρ τῆς Ρωσίας, ἄρχισε ἡ τουρκικὴ Κυβέρνηση νὰ ἀνέχεται καὶ συχνὰ νὰ ὑποκινῆ φιλοαριστερὲς ὀργανώσεις καὶ πάλι μὲ σκοπὸ νὰ συμμετάσχῃ στὸ «παιχνίδι» τῶν συμμάχων ὅπως καὶ τὸ ἐπέτυχε τελικά.

γ) Σχετικὰ μὲ τὸ ὅτι ὁ «Τουρκισμὸς» ἢ ὁ «Παντουρκισμὸς» δὲν εἶναι κατ' ἀνάγκη φυλετικὰ ἐθνικιστικὰ συστήματα, δεδομένου ὅτι κατὰ τὸν κ. Κιτσίκη